

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ, ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Εκδιδόμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας εἰς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεὶς παρασχὸν εἰς τὴν χόραν ὁμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ	
Ἑσωτερικοῦ	Ἑξωτερικοῦ
Ἔτησίαι δρ. 16.—	Ἔτησίαι δρ. 20.—
Ἑξαμήνιος 8,50	Ἑξαμήνιος 10,50
Τρίμησιος 4,50	Τρίμησιος 5,50
ΑΜΕΡΙΚΗΣ: Ἑτησίαι, δολάρια 4	

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΑΡΥΘΗ ΤΩ 1879

ΙΑΡΥΤΗΣ — ΕΚΔΑΣΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ

Ἑσωτερικ. λεπ. 40 Ἑξωτερ. λεπ. 46

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν ἐπίσης λεπ. 40

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38 παρὰ τὸ Βασιλικεῖον

Περίοδος Β'. — Τόμος 28ος

Ἐν Ἀθήναις, 27 Μαρτίου 1921

Ἔτος 48ον. — Ἀριθ. 17

Ο ΜΙΚΡΟΣ ΕΘΕΛΟΝΤΗΣ

[ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

«— Τί λέτε, στρατηγέ μου! φωνάζει τότε ὁ Λαρχμέ. Καὶ θὰ βάλετε μαζί με τὰ ποντίκια κι' ἓνα γάτο; Μὰ δὲν φοβᾶστε μὴν τα φάγῃ;» Ὁ Κλεμπὲ ἀρχίζει τὰ γέλια. Πῶ, τί γέλια ποῦ ἔκανε! Παίρνει ὁμῶς τὸ γάτο, τὸν κρεμνᾷ στὴ σέλλα του κι' ἀπὸ δῶ πᾶν οἱ ἄλλοι!.. Ἐμπρὸς τώρα! νὰ ἐτοιμάσουμε τὸ κυνήγι μας!

Κι' ἀρχισαν νὰ γδέρουν τὸ γάτο, ὅταν παρουσιάσθηκε ἡ Κατερίνα.

Ὁ Μπὲλ-Ρόξ τῆς ἔδινε ὁδηγίες πῶς νὰ τὸν μαγεύσῃ. Ἀξάρνα μιά σφαῖρα ἔφτασε σφυρίζοντας, βρόηκε στὸ πλευρὸ τᾶμάξι κι' ἔσπασε τὸ δεξιὸ τροχό.

Ξαφνιάστηκε ὁ Καραμπῆς κι' ἀρχισε νὰ κλωτσᾷ. Εἶδαν κι' ἔπαθαν ὥς νὰ τὸν ἡσυχάσουν οἱ γέροι. Ἡ Κατερίνα ἀρπάξε τὰ παιδιὰ καὶ τὰ πῆγε πίσω ἀπὸ ἓναν τοῖχο.

— Ἐ, μὰ εἶναι ἀνυπόφοροι πιά! φώναζε μετ' ἀγανάκτηση ὁ ἀρχιτυμπανιστής. Οὔτε νὰ φᾶμε μετ' ἡσυχίαν μας δὲν μᾶς ἀφίνουν!

Τῇ στιγμῇ ἐκεῖνῃ ἔφτασε κι' ἄλλη σφαῖρα. Αὐτὴ ἔπεσε μακρότερα καὶ σκότωσε δύο στρατιῶτες στὸν καταυλισμό.

Τὸ Ἐννατο ἀναστατώθηκε. Ὁ συνταγματάρχης Βερναρδιὲ ἔτρεξε στοὺς ἀνδρες τοῦ μετ' ἡσυχίαν Δουβῆλ.

— Ἡσυχία! ἐφώνησε. Νὰ μαζευθῇτε πίσω ἀπὸ τὴν πρώτη ἀμυντικὴ γραμμὴ. Ἐκεῖ νὰ γίνῃ νέος καταυλισμός!

Ἡ διαταγὴ ἐκτελέσθηκε γρήγορα. Ὑστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, τὸ Ἐννατο, διατηρῶντας πάντα τὴν καλὴν τοῦ θέση, βρισκόταν προφυλαγμένο ἀπὸ τὰ ἐχθρικά κανόνια.

Ἔτσι μπόρεσαν νὰ φᾶνε μετ' ἡσυχίαν τοὺς τῇ γὰ τὸ σουπὰ ποῦ μαγεύει ἡ Κατερίνα καὶ ποῦ ὁ Γιάννης τὴν βρόηκε ἔξοχη.

Στὸ τραπέζι, τρώγοντας ὁλοένα με βουλιμία, ὁ Μπὲλ-Ρόξ κουβέντιαζε μετ' ἡσυχίαν τοῦ Λαρχμέ:

— Εἶδες, ἀλήθεια, ἀπὸ ποῦ διάβολο ἔρχονται αὐτὲς οἱ μπάλαι;

— Εἶδα!.. Ἐχουν στὸ Ρῆγο μιά μεγάλη βάρκα, σκαπασμένη μετ' ἑλπίδα. Ἀπάνω στὰ σανίδια ἔχουν στήσει δύο κανόνια. Κι' ἀπὸ κεῖ μᾶς πυροβολοῦν οἱ ἀριλότιμοι!

— Ναί ναί!.. Μὰ εἶδες ποῦ τὴν ἔχουν δεμένη μετ' ἡσυχίαν;

— Βέβαια!.. Σὲ δύο παλούκια μπηγμένα στὸ ποτάμι.

Ὁ Μπὲλ-Ρόξ σκούπισε τὸ στόμα του,

— Συμφωνῶτατοι!

Ἡ Κατερίνα τᾶκουσε μὰ δὲν εἶπε τίποτα. Ἐβρίξε μόνον στὸν πατέρα τῆς μιά ματιὰ, ποῦ φανέρονε φόβο μαζί καὶ περηφάνεια..

Τᾶκουσε κι' ὁ Γιάννης. Μ' αὐτὸς μίλησε.

— Μὲ παίρνετε καὶ μένα; φώναξε.

— Εἶσαι πολὺ μικρὸς ἐσύ! ἀποκρίθηκε ὁ Λαρχμέ. Ἐπειτα δὲν θὰ ξέρῃς οὔτε κολύμπι.

— Ἀλήθεια, ψιθύρισε ὁ Γιάννης,

— Στάσου! ἔκαμε τότε ὁ Μπὲλ-Ρόξ.

«Ὁ κύρ Νικόλας ὁ Σαντονὼ κοίταξε μετ' ἡσυχίαν μεγάλο...»

ἔκλεισε τὸ ἓνα μάτι καὶ χαμήλωσε τὴ φωνή:

— Νὰ σοῦ πῶ... στέλνουμε αὐτὴ τὴν παλιόβάρκα στὸ διάβολο;

— Πῶς;

— Κόβοντάς της τὰ σχοινιά.

— Καὶ πῶς θὰ πλησιάσουμε;

— Κολυμπώντας.

— Μπράβο! Ὡραία ἰδέα, Μπὲλ-Ρόξ!

— Ἐέρεις κολύμπι;

— Θαυμάσιο!

— Ἐ, λοιπὸν ἀπόψε... οἱ δύο μας!

Σύμφωνοι;

Νάρθηξ καὶ σὺ μαζί μας, ἀλλὰ νὰ μᾶς περιμένῃς στὴν ὄχθη, νὰ νὰ μᾶς βοηθήσῃς ἀν χρειασθῇ.

— Ὡραία! φώναξε ὁ Γιάννης. Θὰ πάρω καὶ τὴν καραμπῖνα μου.

Ἔτσι, τὴ νύχτα, ὁ Λαρχμέ, ὁ Μπὲλ-Ρόξ κι' ὁ Γιάννης ἔφυγαν κρυφὰ ἀπὸ τὸ στρατόπεδο.

Οἱ δύο γέροι δὲν φοροῦσαν παρὰ τὰ πανταλόνια τοὺς ὁ κορμὸς τοὺς ἦταν γυμνός. Καὶ καθένας εἶχε κρεμασμένο ἀπὸ τὸ λαιμό, μετ' ἡσυχίαν λουρί, ἓνα κορτερὸ

τακουράκι. 'Ο Μπέλ-Ρόζ είχε ακόμα και μια κουλούρα κανναδόσχοινο.

Φαιδρότατος περπατούσε ο Γιάννης με το τουφεκάκι του στη μασχάλη, σά να πήγαινε στο κυνήγι.

Έφτασαν στην όχθη του Ρήνου κι' από καί' ο Μπέλ-Ρόζ κι' ο Λαραμέ έπεσαν στο νερό. 'Ο Γιάννης έμεινε έξω, κοντά στον κορμό μιας γέρινης ιτιάς, όπου πρωτότερα ο Μπέλ-Ρόζ είχε δέσει καλά το σχοινί του.

Την άλλη του άκρη την είχε δέσει στη ζώνη του κι' όσο μάκραινε ο κολυμπιστής, ο Γιάννης έδλεπε το σχοινί να ξετυλίγεται και να χώνεται στο νερό, σαν ένα πελώριο χέλι.

Είχαν τύχη. Ούτε φεγγάρι ήταν στον ουρανό, ούτε αστέρια σκοτάδι πίσσα.

Με προσοχή και χωρίς θόρυβο κολυμπώντας, ο Μπέλ-Ρόζ κι' ο Λαραμέ έφθασαν κοντά στη βάρκα με τὰ κανόνια, που την ξεχώρισαν στα σκοτεινά από το μεγάλο της φανάρι. Ψύχωσαν χωρίς να τους ιδεί κανένας κι' άρχισαν να δένουν το σχοινί που κρατούσαν, 'ς ένα από τὰ μαδέρια της πλώρης.

Έπάνω από τὰ κεφάλια τους, στο σανιδένιο πάτωμα της βάρκας, ο φρουρός σουλατσάρει με τη λόγχη έρ' όπλου. 'Αλλά οι δυο τολμηροί γέροι έργαζόνταν τόσο σιγά, ώστε ούτε τους είδε, ούτε τους άκουσε.

Άφου έδεσαν γερὰ το σχοινί τους, πήγαν κολυμπώντας στους πασσάλους, όπου ήταν δεμένη ή βάρκα και, με δυο καλές τοικουριές, έκοψαν τὰ παλαμάρια.

Άφηρώντας τότε κάθε κίνδυνο, στη μέση του ήρωισμού τους, άρχισαν κι' οι δυο να γελούν δυνατά και να φωνάζουν:

— Ζήτω ή Γαλλία!.. Την πάθατε!.. Με τίς ύγειές σας!

'Ο Γιάννης, που αυτό το σύνθημα περρίμανε, έρριξε στον άέρα μια τουφεκιά. Έπειτα άρπαξε με τὰ δυο του χέρια τὸ σχοινί, που ήταν δεμένο στην ιτιά, κι' άρχισε να τραβά μ' όλη του τή δύναμη.

Η τουφεκιά άκούστηκε από τὸ γαλλικό στρατόπεδο.

Τραβώντας όλοένα, ο Γιάννης άκροαζόταν (*). Και με μεγάλη του άνακούφιση, στη νυχτερινή σιγαλιά, άκουσε τούς σκοπούς να φωνάζουν: «Στὰ όπλα!»

Σε λίγο άκουσε κλαγγή σπαθίων, τουφεκιών και βήματα βιαστικά που έπληθαιζαν.

Και νὰ ο λογίας Ζολιμπού μ' έν' απόσπασμα, νὰ κι' ο συνταγματάρχης Βερναρδής ο ίδιος με δυο λόγους.

'Ο Γιάννης τὸ εἰρήνησε τί συμβαίνει κι' ο αξιωματικός έλαβε τὰ μέτρα του.

Σε μία στιγμή, ή όχθη έγέμισε από άκροβολιστές. Ένας λόχος έμεινε πίσω γιά βοήθεια.

Απερίγραπτος τώρα ο φόβος που κυρίευσε τούς Αυστριακούς πυροβολητές, άμ' (*).

(*) 'Ιδε εικόνα προηγ. φύλλου, σελ. 121.

άκουσαν εκείνο τὸ θόρυβο κι' αίσθάνθηκαν τή σχεδία τους νὰ περπατῇ!

'Ο φρουρός έρριξε μια τουφεκιά πολλοί στρατιώτες έπεσαν στο νερό· οι άλλοι, από τὸ φόβο τους, έμειναν άκίνητοι. Κανένας όμως, στο σκοτάδι εκείνο, δέν μπορούσε νὰ κατάλαβη πὼς ή σχεδία τους έτρεχε πρὸς τή γαλλική όχθη, σὰ νὰ πῆν τραβούσε σχοινί, που τούς ήταν άδύνατο νὰ τὸ διακρίνουν. 'Ενόμιζαν πὼς τούς έσερνε τὸ ρεύμα. Και με μεγάλο τρόμο είδαν τέλος άνάμεσα στὰ καλάμια τῆς κοντινῆς όχθης, στρατιώτες που τούς σημάδευαν με τὰ τουφεκιά!

Πὼς μπορούσαν νὰ τὰ βάλουν με τούσους; Πέταξαν άμέσως τὰ όπλα και φώναξαν:

— Παραδίδόμαστε!

'Αποβιβάσθηκαν αστισμένοι, σαν βρεμμένες κόττες. Οι Γάλλοι τούς υποδέχθηκαν γελώντας. Κι' αποτίσω τους, βγήκαν από τὸ νερό οι φίλοι μας Μπέλ-Ρόζ και Λαραμέ βρεμμένοι αυτοί αληθινά, λασπωμένοι μάλιστα, μὰ σκασμένοι από τὰ γέλια.

— Λοιπόν, πολίτα συνταγματάρχα; φώναζε ο άρχιτυμπανιστής· πὼς σὰς φαίνεται αυτό; δέν είναι λιγάκι ύπερθετικός ο;

— Και πολύ μάλιστα! άποκρίθηκε ο συνταγματάρχης κατευχαριστημένος. Είναι κατόρθωμα που τιμᾷ όλόκληρο τὸ Έννοτο!

Οι Γάλλοι εκράτησαν τὰ κανόνια. 'Όσο γιά τούς αϊμαλωτούς, τούς έλλαξαν τήν άλλη μέρα με είκοσιπέντε δικούς τους, που είχαν πιάσει οι έχθροι σε διάφορες επιχειρήσεις.

'Υστερ' από τρεῖς ήμέρες, ο Μπέλ-Ρόζ, ο Λαραμέ κι' ο Γιάννης Καρδινιάν έλαβαν, από τὰ χέρια τὸ Μέρλιν, τὸ δήμαρχου τῆς Μαγεντίας, από μια ώραία τιμητική σπάθη, που είχε κι' επιγραφή με τόνονά του.

Στὴ σπάθη τὸ Γιάννη ήταν χαραγμένα αὐτὰ τὰ λόγια: «**Σὺν Γιάννη Καρδινιάν, τὸ Έθνος προσφέρει τὴν τιμητικὴ αὐτὴ σπάθη, γιά τὸν ήρωϊσμό του κατὰ τὴν πολιορκία τῆς Μαγεντίας**».

Κι' ή πολιορκία εξακολούθησε.

Έπειδὴ οι Πρώσοι τούς έκαψαν τούς μύλους, οι Γάλλοι άναγκάσθηκαν νὰ κατασκευάσουν χειρομύλους, γιά νάλέθουν τὰ όσπρια που τᾶκαναν ψωμί. Μέρα με τή μέρα, τὰ τρόφιμα λιγόστευαν. Και τὸ χειρότερο, δέν είχαν καμμία εἰδηση από τὸν Κουστίν και τὰ γαλλικά στρατεύματα.

Με τέτοιους όρους, ή αντίσταση καταντούσε πιά άδύνατη. Και μία μέρα ο Μέρλιν εκάλεσε σε συμβούλιο τούς στρατηγούς και τούς συνταγματάρχες.

— Μπορούμε βέβαια νάντισταθούμε με χ' ρις ε' σ' χ' α' τ' ω' ν, τούς είπε ο αντίπρόσωπος τὸ λαοῦ· μπορούμε νὰ πεθάνουμε τῆς πείνας, αν χρειασθῇ· μπορούμε νὰ ταφοῦμε όλοι στὰ έρείπια τῆς Μαγεντίας. Μ' αὐτὸ θὰ ώφελοῦσε τὸ Έθνος; Δέν

τὸ πιστεύω!.. Θὰ εἶχανε ένα μάχιμο στρατό, που θὰ μπορούσε νὰ τοῦ χρησθεύσει και χωρὶς νὰ διατηρηθῇ ή Μαγεντία. Νομίζω λοιπόν πὼς στὴ θέση πὴ βρισκόμαστε, τὸ καλύτερο θᾶταν νὰ παραδώσουμε τὴν πόλη, ζητώντας μόνο τὰ τιμὰς τοῦ πολέμου. Τί λέτε σεις;

Κι' αρχινώντας από τὸ νεώτερο, ο Μέρλιν τούς ρώτησε ένα-ένα. 'Όλοι οι παρόντες αξιωματικοί παραδέχθηκαν τή γνώμη του. Κι' αποφασίσθηκε ή παράδοση.

Τὴν άλλη μέρα, ο συνταγματάρχης Βερναρδής, συνοδευόμενος από μερικούς ούσάρους, έφερε στο έχθρικό στρατόπεδο τίς προτάσεις τῶν στρατηγών.

'Ο βασιλιάς τῆς Πρωσίας, εκτιμώντας τή γενναίότητα τῶν υπερασπιστῶν τῆς Μαγεντίας, τὸν δέχθηκε μ' όλες τις τιμές. Κι' οι προτάσεις τῶν στρατηγῶν εἰγιναν δεκτές με μία μόνη προσθήκη: Οι Γάλλοι θὰ έφευγαν από τή Μαγεντία με τὰ όπλα τους, τις σημαίες και τις άποσκευές. Θὰ εἰδαν όμως λόγος τιμῆς πὼς γιά ένα χρόνο δέν θὰ πολεμοῦσαν κατὰ τῆς Πρωσίας και τῶν Συμμάχων τῆς.

'Ετσι, στὶς 15 'Ιουλίου 1793 ο γαλλικός στρατός βγήκε από τή Μαγεντία, έκαμε παρέλαση μπροστὰ στο βασιλεῖ Φρειδερίκο-Γουλιέλμο και ξεκίνησε γιά τὸ Παρίσι.

Η καρδιά τὸ Γιάννη κτύπησε δυνατά, όταν έφτασε, στο δεξί πάντα τῆς πρώτης γραμμῆς τῶν τυμπανιστῶν, στο προάστειο τὸ 'Αγιόν 'Αντωνίου.

Τὸ πλήθος, μαζεμένο στὰ πεζοδρόμια, χειροκροτοῦσε παράφορα τούς γενναίους υπερασπιστές τῆς Μαγεντίας, που από τότε ονομάσθηκαν «Μαγεντινοί». 'Από τὰ παράθυρα τούς έρριχναν λουλούδια και στεφάνια.

(Έπειτα συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸ τοῦ λοχαγοῦ Darrit]

ΓΙΑ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ

1. ΟΡΦΑΝΟ ΑΡΝΑΚΙ

Στὸ πλούσιο τοῦ προβάτου
βαθιότροχο μάλλι,
τ' άρόρι τῆς ξανθιά του
χαϊδεῖ κεφαλὴ

Και τὸ σφιχταγκαλιάζει
και τοῦ κοινομιλεῖ,
Μὰ αὐτὸ πικρὰ βελάζει
και κάποιον προσκαλεῖ

Τὴν άσπρη του μητέρα
δεμένη με σχοινί
τοῦ τὴν έπήραν πέρα
κι' ακόμα νὰ φανῇ!

Κ' ή ώρα δοο διαβαίνει,
κ' ή νύχτα δοο σκοπᾷ,
τὸ κλάμμα του πληθαίνει
κ' ή θλίψη του ξεσπᾷ.

Στητὸ τ' αἶτι του βάζει
ν' άκούσῃ από μακρόν·
μὰ ύστερα πιά φωνάζει
χωρὶς παρηγοριά.

ΤΕΛΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Μία μαθήτριά τῆς Β' 'Αστικού, έστειλε στὴ μαμμία της τὸ επόμενο γράμμα. Σὰς τὸ παραδίδω χωρὶς σχόλια και καθένας ας ώφεληθῇ απ' αὐτὸ ο, τι μπορεί.

Έν τῇ 21 Φεβρουαρίου 1921.

Άγαπητή μου μαμμία,

Εἶμαι πάρα πολύ λυπημένη σήμερα! Φαντάσου πὼς εἶμαι κλεισμένη όλόμυνη, ενώ όλες οι άλλες έσωτερικές πῆγαν από χτῆς στὰ συγγενικά τους σπίτια νὰ γιορτάσουν τὴν άποκρά!.. Και μένα έστειλε και με ζήτησε ή θεία 'Ανθή. 'Όμως ή κυρία διευθύντρια δέν επέτρεψε νὰ πάω. — Γιατί; γιατί μ' έχει τιμωρήσει!

Ναί, μαμμία μου, ή Καίτη σου, που τὸν περασμένο μήνα σοῦ έστειλε ένα τόσο καλὸ έλεγχο κι' ήταν τόσο ευτυχισμένη νὰ φαντάζεται, με πόση περηφάνεια και συ κι' ο μπαμπᾶς θὰ καμαρώνανε τούς καλούς της βαθμούς και τὴν «κοσμιωτάτη» διαγωγή της, εἶναι τώρα τιμωρημένη κι' αίσθάνεται με φρίκη νὰ τὴν παρακολουθῇ αδιάκοπα, γεμάτο δυσμένεια, τὸ βλέμμα τῆς πολυαγαπημένης της διευθύντριας, σαν τις πὶο κακές μαθήτρες, τις πὶο άμελεῖς και τις πὶο άτακτες!..

Τὰ μάτια μου κουράστηκαν πιά νὰ κλαῖνε και γι' αὐτὸ έπιασα νὰ σοῦ γράψω, μήπως μ' αὐτὸν τὸν τρόπο ξελαφρώσω. Μοῦ φαίνεται όμως, πὼς από μέσος ή ψυχῇ μου κλαῖει τώρα περισσότερο, γιατί συλλογίζουμαι τὴ δική σου λύπη και τὴ ντροπή. 'Όμως, μαμμία μου, μὴ φαντασθῇς πὼς έκαμα κανένα φοβερό κακό. 'Όχι! Άκουσε νὰ σοῦ τὰ διηγηθῶ όλα.

Μία μέρα έτυχε νὰ εἶμαι άφηρημένη στο μάθημα τῶν Γαλλικῶν, γιατί συλλογίζομουν ένα δύσκολο πρόβλημα, που μᾶς είχαν παραδώσει πρωτότερα. 'Εκείνη τὴ στιγμή, κάποια έρώτηση μοῦ έκαμε ή demoiselle, κι' εἰγώ, με τὸ νοῦ μου πάντα στο πρόβλημα, χωρὶς νὰ σκεφθῶ ποῦ βρίσκομαι, τῆς φωνάζω: «Μὰ εἶναι αντίστροφα ποσὰ Κεφάλαιο και Χρόνος!» Εἰθὺς όλη ή τάξη έδωλε τὰ γέλια κι' εἰγώ τότε συνήλθα και κατακοκλίνησα γιά τὸ πᾶθημά μου. Ζήτησα παρντὸν από τὴ δακάλισσα, αὐτὴ όμως ενόμισε πὼς τὸ εἶχα κάμει γιά νὰ τὴν κοροϊδέσω, κι' έξωφρενῶν από θυμό, πῆγε κι' έκαμε φρικτὰ παρὰ-πονα εναντίον μου στὴν κυρία διευθύντρια. Κι' αὐτὴ τότε, βρήκε νὰ μοῦ κάνη τις παρατηρήσεις της; τὴν ώρα που, αντικαθιστώτας τὴν κοτὰ παρακλήσῃ της, έκανα σύνταξη στὴν Τετάρτη τοῦ Δημοτικού!

'Ετσι είδαν αὐτὰ τὰ μικρὰ κοριτσάκια, ἐμὲ τὴ μεγάλη, που με φανταζόνταν αλάνθαστη και με σεβόνταν σαν πραγματικὴ δασκάλα τους και μοῦ άναγνώριζαν τὸ δικαίωμα νὰ τις επιπλήττω και νὰ τις τιμωρῶ, — με είδαν νὰ κλαῖω μπροστὰ τους, νὰ διαμαρτύρομαι νὰ ζητῶ συγγνώμη

σαν ένοχη, νὰ δίδω εξηγήσεις!.. 'Ω, πόσο έλαψα και πόσο κοπίσα, γιά νὰ κάμω τὴν κυρία διευθύντρια νὰ πιστέψῃ πὼς δέν εἶχα κάμει έπίτηδες ο, τι έκαμα!.. 'Σε συγχωρῶ επειδὴ ως τώρα δέν έδωσες άφορμή κι' ήσουν τύπος καλῆς μαθητριάς, μοῦ εἶπε· αν τὸ ξανακάνης όμως, θὰ εἶμαι πολύ άυστηρή και νὰ τὸ ξέρης!».

Έγώ, βλέποντας άξαφνα πὼς ή κυρία διευθύντρια δέν μοῦ εἶχε τὴν έμπιστοσύνη και τὴν εκτίμηση που φανταζόμουν, λυπήθηκα πολύ, πεισματῶσα, θυμωσα και τῆς φώναξα άγριεμένη: «Δὲ θέλω νὰ με συχωρέσετε! Γράφω όση τιμωρία θέλετε, άρκεί νὰ με πιστέψετε!» 'Υστερα . . . καλά δέν θυμάμαι τί εἶγνε. Τὸ βράδυ όμως πού, πλαγισμένη στο κρεβάτι, ακόμα θρηνοῦσα, ήρθε σιγά-σιγά κοντὰ μοῦ ή κυρία διευθύντρια και με χάιδεψε, και μοῦ εἶπε νὰ μὴν κάνω σαν μωρό, και μ' έβεβαίωσε πὼς έχει τὴν καλύτερη ιδέα γιά μένα· άλλ' αὐτὸ, λέει, ἴσα-ἴσα τῆς επιβάλλει νὰ εἶναι πολύ άυστηρή στο παραμικρὸ μου παράπτωμα, γιά νὰ μὴ τυχὼν ξεπέσω σιγά-σιγά χωρὶς νὰ τὸ καταλάβω. Τότε ή καρδιά μου γέμισε ευγνωμοσύνη γιά τὴν καλὴ κυρία, που ήθελε νὰ εἶναι ένας φρουρός γιά μένα κι' ένας σύμβουλος, νὰ με βοηθῇ νὰ γίνω καλύτερη. Και τὴν ευχαρίστησα μ' όσα λόγια μπόρεσα νὰ βρῶ, και τὴν παρακάλεσα νὰ κάνη όπως εἶλεγε, νὰ εἶναι πολύ άυστηρή μαζί μου. Τὴν έβεβαίωσα ακόμα πὼς θὰ προσπαθοῦσα όσο τὸ δυνατό νὰ εἶναι ευχαριστημένη από μένα· όταν όμως δέν θὰ τὸ κατόρθωνα, θὰ δεχομουνα χωρὶς τὴν παραμικρὴ αντίρρηση, αλλά μάλιστα μ' ευγνωμοσύνη, τὴν άυστηρότερη τιμωρία. . .

Τὴν άλλη μέρα απ' αὐτὴ, τὴν ιστορικὴ, πῆγα πάλι νὰ κάνω σύνταξη στὴν Τετάρτη. Μὰ στάθηκε άδύνατο! Τὰ κοριτσάκια, άφθι νὰ προσέχουν στο μάθημα, άρχισαν νὰ μοῦ κάνουν διάφορες εκδηλώσεις συμπαθείας, μερικά κρεμάστηκαν και στο λαιμό μου, και με παρακαλοῦσαν νὰ τούς δώσω πληροφορίες και νὰ τούς διηγηθῶ εντυπώσεις από τὴ χθεσινὴ σκηνή! Έννοεῖται, δέν τὸ έκανα. Καί ζητοῦσα με κάθε τρόπο νὰ εξακολουθῶ τὸ μάθημα. Μὰ οι μαθήτρες μου είχαν άρνηθεί. Φαντάσου, άρχισαν νὰ μοῦ κατηγοροῦν τὴν κ. Διευθύντρια επειδὴ μοῦ εἶχε κάμει παρατηρήσεις! Τότε τούς φωνάζω άυστηρά: «Σιωπή, όρίστε μας τώρα! Η κυρία Διευθύντρια ξέρει πολύ καλά τί κάνει! Και δέν εἶν' αὐτὰ δική σας δουλειά! έμπρός, τὸ μάθημά μας!..» Μ' αὐτὰ τὰ λόγια τόκανα ρόιδο, που λένε. Γιατί οι μικρές κάκισαν που άποκρίθηκα με τέτοιον τρόπο στὴ συμπόνια τους και, με τὴν άδυσώπητη παιδικὴ λογική τους, βρήκαν πὼς, άφου ή κ. Διευθύντρια ήξερε πάντα τί έκανα, (όπως ισχυρίζομαι εἰγώ, κι' ως τότε δέν έπίστευαν εκείνες,) θὰ πῇ πὼς δικαία

μ' έμάλωτε χθές, κι' έπομένως δέν ήμουν καθόλου καλύτερη ή άνώτερη από κείνες, και γι' αὐτὸ δέν εἶχα καθόλου δικαίωμα νὰ τις διδάσκω, νὰ τούς απαιτῶ προσοχή και νὰ τούς κάνω παρατηρήσεις, όταν στο μάθημα φλυαροῦσαν ή άτακτοῦσαν!

Τότε κατάλαβα πὼς ήταν άδύνατο πιά νὰ εξακολουθῶ τὸ ρόλο τῆς δασκάλας, άφου εἶχα τόσο ξεπέσει στὴ συνείδηση τῶν παιδιῶν και, μ' άρκετὴ συστολή, παρακάλεσα τὴν κ. διευθύντρια νάναθέσῃ σε άλλη τὴ σύνταξη τῆς Τετάρτης. «Τὸ θεωρεῖς άγνάρετα; Αὐτὲς εἶν' οι ύποσχέσεις σου;» μοῦ εἶπε· κείνη. Έννοεῖς πάλι πόσο λυπήθηκα. Προσάθησα νὰ τῆς εξηγήσω, πὼς δέν εἰσ ή κ' ω νὰ εἰπαν αὐτὰ σ' η, αλλά τὴν παρακαλοῦσα νὰ με άντικαταστήσῃ, επειδὴ ήταν άδύνατο πιά νὰ φέρω άποτελεσμα, άφου τὰ παιδιά δέν μ' εἰκτιμοῦσαν. Τοῦ κάκου! 'Επέμενε νὰ εξακολουθῶ κι' εξακολούθησα. Άρχισε όμως ή κυρία διευθύντρια νὰ παραπονιέται πὼς άκουγε θόρυβο τὴν ώρα τοῦ μαθήματος, κι' αὐτὸ φυσικά γινόταν γιατί δέν τολμοῦσα πιά νὰ κάμω παρατήρηση. Μία μέρα πού, ύστερ' από συστάσεις τῆς κυρίας, έμάλωσα κάποια που μιλοῦσε με τὴ διπλανή της, έλαβα τὴν άπάντηση πὼς μιλοῦσε . . . α φ η ρ η μ ε ν η! Σαν κι' έμένα δηλαδή εκείνη τὴν ήμέρα!! Τότε πιά τις άφησα νὰ φλυαροῦν όσο ήθελαν και, καταστενωχωρημένη, έτρεξα ν' αναγγείλω στὴν κυρία διυθύντρια, πὼς με κανένα τρόπο δέν μπορούσα νὰ εξακολουθῶ τὴ διδασκαλία· και τῆς εξήγησα και τὸ λόγο.

Εκείνη όμως, θυμωμένη, μοῦ εἶπε πὼς τώρα έδλεπε τί αν τ' α ρ τ ι σ σ α ήμουν κι' έπίστευε πὼς εἶχε δικιο κι' ή demoiselle όταν με κατηγοροῦσε πὼς εἰκ π ρ ο θ ε σ ε ω σ δ ι ε τ α ρ α ξ α τ ῆ ν τ α ξ ῖ ν, — κι' άρχισε νὰ μοῦ κάνη συστάσεις και νὰ με άπειλῇ με τιμωρίες. . . Μοῦ έδωσε καιρὸ τρεῖς μέρες γιά νὰ μετανοήσω, νὰ τῆς πῶ πὼς έσφαλα κι' εἶμαι πρόθυμη νὰ ξαναρχίσω τὸ μάθημα. Μὰ πὼς νὰ τῆς εἶλεγα έτσι, όταν ήξερα πὼς ήταν άδύνατο; Η ίδια απαιτεῖ νὰ κρατῶ τὰ κοριτσάκια σε α π ο σ τ α σ η· μὰ πὼς θὰ τὸ έκανα αὐτὸ, άφου με εἶχε μαλλῶσει μπροστὰ τους;

Χθές λοιπόν, που με ρώτησε αν έσκέφθηκα κι' αν φρονιμίσει, τῆς εἶπα ολ' αὐτὰ κι' αντί νὰ τὰ καταλάβῃ, νὰ τὰ πιστέψῃ, νὰ μ' ένθαρρύνῃ, ενόμισε πὼς εἶμαι μόνο μία πεισματάρχα κι' εἶπε πὼς έχει καθήκον νὰ πολεμήσῃ τὸ πείσμα μου και νὰ με τιμωρήσῃ. Σύμφωνα μάλιστα και με τὴ δική μου παράκληση, θὰ με τιμωρῶσε άυστηρά.

Και με τιμώρησε. 'Ετσι σήμερα, τελευταία Κυριακὴ τῆς 'Αποκριᾶς, πρέπει νὰ καθίσω μέσα φυλακισμένη· χάνω ακόμα τὸ δικαίωμα, σαν έχω καμμία άπορία, νὰ προστρέχω 'ς αὐτὴ και νὰ τὴν παρακαλῶ νὰ μοῦ τὴν λύσῃ. Χάνω ακόμα και τὸ δικαίωμα νὰ διαβάω στὶς ώρες τῆς άνα-

παύσεως, ὅ,τι βιβλίο θέλω ἀπὸ τῆ ογο-
λικῆ βιβλιοθήκη. Τρεῖς φοβερές τιμω-
ρίες! Καὶ φοβερώτερη ἀπ' ὅλες, πού χάνω
τὴν ἀγάπην τῆς κυρίας διευθυντρίας. Ὡ
μαμμά μου, γιατί νά μὴ σ' ἔχω κοντά
μου; Εἶμαι τόσο δυστυχισμένη!

Σὲ φιλῶ **Ἡ Καίτη σου**
— Διὰ τὴν ἀντιγραφὴν **Ε. Α.**
[Ἐπετα ἡ ἀπάντησις τῆς Μητέρας]

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ

Ἄγαπητοί μου,
ΕΥΤΕΡΙΑ, γιὰ λίγο
πάψε νὰ χτυπᾷς μὲ
τὸ σπαθὶ... Ἔτσι
ἀρχίζει τὸ θαυμαστὸ
ἐκείνο ἐλεγεῖο τοῦ
Σολωμοῦ στὸ θάνατο
τοῦ Μπατέρων. Γιατί,
καθὼς ξέρετε, ὁ ἄγ-
γλος ποιητὴς πέθανε
στὸ Μεσολόγγι ἐνῶ
ἐξακολουθοῦσε ἀκόμα
ὁ Ἀγῶνας. Ὁ
Σολωμὸς λοιπὸν καλεῖ τὴν Ἐλευθερίαν νὰ
πάψῃ λίγο νὰ πολεμᾷ καὶ νὰ πλησιάζῃ,
γιὰ νὰ κλάψῃ τὸ μεγάλο φίλο τῆς νεκρῆς...
Ἔτσι θὰ μπορούσε κανεὶς νὰ γράψῃ καὶ
σήμερ! Νὰ καλέσῃ τὴν Ἐλευθερίαν νὰ
φύγῃ γιὰ λίγο τὸ τυραννοκτόνο σπαθὶ μὲ
τὴν τρομερὴν τὴν κόψῃ καὶ νὰ πλησιάσῃ.
Μὰ ὅχι πιά γιὰ νὰ κλάψῃ, παρὰ γιὰ νὰ
χαρῇ στὰ ἔνδοξα καὶ εὐτυχισμένα αὐτὰ
Ἐλευθερία. Γιατί καὶ σήμερ' ἀκόμα, πού
συμπληρώνονται τὰ ἑκατόχρονα τοῦ Ἀ-
θάντου 1821, ἡ Ἑλληνικὴ Ἐλευθερία
χτυπᾷ μὲ τὸ σπαθὶ τῆς τυράννου καὶ λυ-
τρώνει σκλαβωμένους ἀδελφούς μας.

Ὁ Ἀγῶνας δὲν ἐτελείωσε!
Ὅπως τὸ ἔλεγαν οἱ πάπποι μας καὶ οἱ πα-
τέρες μας, ἔτσι τὸ λέμε καὶ μεῖς. Καὶ θὰ
μπορούμε νὰ τὸ λέμε καὶ ὅταν ἀκόμα οὐτ'
ἐνὰς ἀδελφός μας δὲν θὰ στενάξῃ κάτω
ἀπὸ τὸν τούρκικο ζυγὸ. Γιατί ὑπάρχουν
πολλῶν εἰδῶν τυραννίες. Δὲν ἀρκεῖ νὰ πο-
κτῇ κανεὶς τὴν πολιτικὴν τὴν ἐλευθερίαν,
γιὰ νὰ εἶναι ἄνθρωπος ἐλεύθερος καὶ ὅσο
μπορεῖ εὐτυχισμένος· πρέπει νὰ ποκτῇ καὶ
τὴν κοινωνικὴν καὶ τὴν πνευματικὴν καὶ τὴν
ψυχικὴν. Οὐτὲ σὲ τάξῃ νὰ δουλεύῃ, οὐτὲ
σὲ πρὸς τὴν φύσιν, οὐτὲ σὲ συνήθειαν, οὐτὲ
σὲ ψυχὴ ἄλλῃ ὅποιανδήποτε. Καὶ οὐτὲ σὲ
κόμμα προσωπικόν, οὐτὲ σὲ συμφέρον...
Πόσων εἰδῶν ἐλευθερίες, ἔ;... Ναί,
μὰ ὅλες μαζί κάνουν τὴν μία καὶ τὴν μόνη,
τὴ μεγάλη, τὴ Θεά. Καὶ γιὰ νὰ κατορ-
θῇ ὁ ἄνθρωπος νὰ τὴν κλείσῃ ὀλάκαιρη
στὴν ψυχὴν του, δὲν ἀρκεῖ νὰ διώξῃ τὸν
Τούρκο! Πρέπει νὰ διώξῃ καὶ κάθε ἄλλο
«τούρκο» πού τὸν δεσμεύει, ἀδιάφορο πῶς
λέγεται. Καὶ ἐν ἄλλο ἀκόμα, πολὺ σπου-
δαῖο: Πρέπει νὰ μάθῃ νὰ μὴ γίνεταί
αὐτὸς ὁ ἴδιος «τούρκος» γιὰ κανένα. Σὰς
τὸ εἶπα καὶ ἄλλη φορὰ: Τὸν τελειότερ'

ὁρισμὸ τοῦ Ἐλεύθερου Ἀνθρώπου μᾶς τὸν
ἔδωσε ὁ ἀληθινὰ φιλελεύθερος ἐκείνος Ἀν-
τοκράτορας Μάρκος Αὐρήλιος, ὁ φιλόσοφος.
«Ἐλεύθερος εἶν' ἐκεῖνος—εἶπε—πού δὲν
κάνει κανενὸς τὸν ἐαυτὸ του οὔτε δούλο,
μὰ οὔτε τύραννον». Καὶ μπορεῖτε
τώρα νὰ καταλάβετε πόσο πρέπει νὰ ὑψωθῇ
ἠθικῶς, ψυχικῶς, ἕνας ἄνθρωπος, γιὰ νὰ
φθάσῃ ὡς τὸ τέλειο τῆς Ἐλευθερίας καὶ τὴν
ἀγῶνα φοβερὸς χρειάζεται γιὰ τέτοιον
ὑψωμὸ!

Εἴμ' ἕνας ἀπὸ κείνους πού τὸν ἔκαμν
στὴ ζωὴ τους καὶ ξέρω... Δὲν εἶναι καὶ
τόσο δύσκολο πρᾶγμα νὰ πῇ κανεὶς «δὲν
θάρμαι δούλος κανενός» τὸ πῶς δύσκολο
εἶναι νὰ πῇ: «δὲν ὀχῶ κανένα δούλο!
Οὐτὲ τὸ μικρότερο, οὔτε τὸν ἀσθενέστερο,
οὔτε τὸ παιδί μου, οὔτε τὸ μαθητὴ μου,
οὔτε αὐτὸν τὸν ὑπὸν ὑπὸν μου. Θὰ σέβουμαι
ὅλον τὴν ἐλευθερίαν, ὅπως θέλω νὰ σέ-
βονται καὶ οἱ ἄλλοι, οἱ δυνατότεροι ἀπὸ
ἐμέ, τὴ δική μου!» Ἀν παρατηρήσετε
προσεκτικὰ τὴ γύρω σας ζωὴ, θὰ ἰδῇτε
πὺς οἱ περισσότεροι ἄνθρωποι, —οἱ κοινοὶ
ἄνθρωποι,— μόλις ἐλευθερωθῶν ἀπὸ τυ-
ραννίαν, γίνονται τύραννοι αὐτοί. Ὁ δου-
λᾶκος τοῦ μπακάλη τυραννιέται ἀπὸ τὸ
βάρβαρο ἀρεντικὸν του; μόλις γίνῃ μπακά-
λης καὶ αὐτὸς θὰ τυραννίσῃ τὸ δικό του
δουλάκο. Τὸ ἴδιο ὁ μαθητὴς μόλις γίνῃ
δάσκαλος, τὸ ἴδιο ὁ στρατιώτης μόλις γί-
νῃ ἀξιωματικὸς, τὸ ἴδιο ὁ γίος μόλις γίνῃ
πατέρας, καὶ καθεστῇ. Γιατί οἱ περισσότε-
ροι ἄνθρωποι, οἱ κοινοί, δὲν εἶναι ἀκόμα
ἀληθινὰ ἐλεύθεροι. Καὶ ἂς μὴν ἔχουν πιά
ἀπὸ πάνω τους ξένον ζυγόν. Δέχονται νὰ
τυραννιῶνται ἀλλοιότιμα καὶ καταδέχονται
νὰ τυραννοῦν. Στὴν πολιτικὴν ζωὴ, στὴν
κοινωνικὴν, στὴν οἰκογενειακὴν, ἀκόμα καὶ
στὴν πνευματικὴν. Λιγοστοὶ εἶναι ὅσοι ἔ-
χουν τὴν τέλεια συνείδησιν πού σὰς εἶπα,
ὅσοι πραγματοποιοῦν τὸν ἀληθινὸν ὁρισμὸν
τοῦ Μάρκου Αὐρηλίου. Γιατ' εἶναι, σὰς
τὸ ξαναλέω, δύσκολο πολὺ!

Ὁ Ἀγῶνας λοιπὸν δὲν ἐτελείωσε, ὅχι!
Καὶ πρέπει νὰ τὸ ξαναθυμηθῶμε σήμερ,
πού γιορτάζουμε τὰ ἑκατόχρονα τοῦ 21.
Ἔχουμε ἀκόμα νὰ ἐλευθερώσουμε ὅχι μόνον
ἀδελφούς σκλαβωμένους ἀπὸ τὸν Τούρ-
κο, παρὰ καὶ ἀδελφούς ἐλεύθερους, ἀπὸ
ἄλλου εἶδους τυράννου. Καὶ ἔχουμε τέλος
νὰ ἐλευθερώσουμε τὴν ἴδιαν τὴν ψυχὴν μας.
Ἀν αὐτὸ εἶναι τὸ κυριώτερον, αὐτὸ πρέπει
νὰ γίνῃ πρῶτον. Μᾶς χρειάζεται Ἀγῶνας
πού τὸν κάνουν ὅλοι μαζί, ὅπως αὐτὸς πού
ἐλευθερώνει ἀπὸ τὴν τυραννίαν τοῦ Τούρ-
κου, ἢ ὅπως αὐτὸς πού θὰ ἐλευθερώσῃ ἀπὸ
τὴν τυραννίαν τῆς Τάξης. Ἀλλὰ μᾶς χρει-
άζεται καὶ Ἀγῶνας γιὰ τὴν Ἐλευθερίαν,
πού τὸν κάνει ἕνας-ἕνας χωριστὰ, πολε-
μῶντας μέσα στὴν ψυχὴν του τὰ πάθη, τοὺς
ταπεινοὺς ἐγωισμοὺς καὶ τὴν γελοῖαν μι-
κροφιλοδοξίαν. Γιατὶ αὐτὰ μᾶς σπρώχνουν
νὰ γινώμαστε τύραννοι τῶν ἄλλων. Καὶ ὅ-
ποιος γίνεταί τύραννος, εὐκολὰ μπορεῖ νὰ

γίνῃ καὶ δούλος. Δὲν εἶναι ἀληθινὰ Ἐ-
λεύθερος. Δὲν ἔχει κλεισίσει στὴν ψυχὴν του
τὴ Θεά Ἐλευθερίαν.

Σὰς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΔΕΥΤΕΡΗ ΠΑΤΡΙΔΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ τοῦ JULES VERNE

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΓ'. (Συνέχεια)

— Ἀχ! φωνάζει ἄξαφνα ἡ Τζέννου.
Εἴν' ἐκεῖνος!... Τὸν γνωρίζω!

— Ποῖος, Τζέννου;

— Ὁ δικός μου! ὁ σύντροφός μου στὸν
Ἀναμμένο Βράχο!..

— Ἀδύνατο, Τζέννου!

— Εἶναι ὁ ἄλμπατρος μου!.. Δὲν κά-
νω λάθος!.. Σ' αὐτὸ τὸ πῶς ἔδεσα ἐγὼ
τὸ γραμματάκι ἐκεῖνο πού ἔπεσε στὰ χέ-
ρια σου!

Ἦταν δυνατό; Ὑστερ' ἀπὸ τρία χρό-
νια, ὁ ἄλμπατρος ἐκεῖνος, πού δὲν ξανα-
γύρισε στὸ νησάκι, ἦλθε στὴν ἀγνωστὴ ἀ-
κτὴ τῶν ναυαγίων;

Πραγματικῶς, ἡ Τζέννου δὲν ἔκανε λά-
θος. Καὶ ἐπείσθησαν ὅλοι ὅταν τοὺς ἔδειξε
ἐνα κομματάκι σπάγκου, πού ἦταν ἀκόμα τυ-
λιγμένο στὸ πῶς του. Ἀπὸ τὸ κομμάτι
ὁμως, ὅπου ὁ Φρίτες εἶχε γράψῃ μιὰ σύμ-
τομη ἀπάντησιν, δὲν ἔμενε οὔτε ἴχνος.

Ἀλλὰ τί ταξίδι πού εἶχε κάμει! Ἀπὸ
τὰ ναυαγία τοῦ Ἰνδικοῦ Ὠκεανοῦ στὰ δυ-
τικὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ! Χιλιάδες λεῦγες!

Δὲν τὸ θεωρῶσαν ὅμως καὶ θαῦμα, γιατί
αὐτὰ τὰ πουλιὰ ἔχουν ἀκούραστα φτερά
καὶ μποροῦν νὰ κάνουν πολὺ μεγάλη τα-
ξίδι.

Περὶ τὸ νὰ ποῦμε τί χάρδια καὶ περι-
ποιήσεις ἔλαβε ὁ ταχυδρόμος τοῦ Ἀναμ-
μένου Βράχου. Μὴ δὲν ἦταν σὺν ἕνα δε-
σμῷ πού ἔβγαλε τοὺς ναυαγούς μὲ τοὺς
συγγενεῖς καὶ τοὺς φίλους τῆς Νέας-Ἐλ-
βετίας;

Ὑστερ' ἀπὸ δύο μέρες τελείωνε τὸ
1817, πού στὸ τέλος τοῦ στάθηκε γι'
αὐτοὺς τόσο δυστυχισμένο. Τί νὰ τοὺς
φερνε ἄρα γε τὸ καινούργιο!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΔ'.

Ὁ ἄλμπατρος. — Φίλις μεταξὺ τοῦ μικροῦ
Μπόμπη καὶ τοῦ πουλιοῦ. — Καινούργια
αἰτία λύπης. — Μάταιες ἐρευνᾶς καὶ ἀπελ-
πισία. — Μία κραυγὴ τοῦ ἄλμπατρον.

Ἀν ὁ πλοίαρχος Γκούλδ δὲν ἔκανε λά-
θος ὅσο γιὰ τὴ γεωγραφικὴ θέσιν τοῦ νη-
σιοῦ, ὕστερ' ἀπὸ τρεῖς μῆνες θὰ τελείωνε
τὸ καλοκαίρι καὶ θάρχιζε ὁ χειμῶνας· ὁ
φοβερὸς ἐκεῖνος χειμῶνας μὲ τὴν θύελλαν
καὶ τὴν τρικυμίαν. Πῶς νὰ περάσῃ τότε
πλοῖο, γιὰ νὰ τοὺς πάρῃ!... Οἱ ναυτικοὶ
ἀποφεύγουν τὰ ἐπικίνδυνα αὐτὰ μέρη τῶν
χειμῶνων. Ἐντὸς πιά ἂν οἱ ναυαγοὶ θὰ εἶ-
χαν τὴν τύχην νὰ ἰδοῦν κανένα πλοῖο τοῦς
ὑπόλοιπους μῆνες τοῦ καλοκαιριοῦ.

Ἡ ζωὴ τους ὥστόσο ἐξακολουθοῦσε ἡ
ἴδια. Οἱ μέρες περνοῦσαν μονότονες καὶ ἄ-
τελείωτες. Γιατὶ δὲν εἶχαν τί νὰ κάνουν

σ' ἐκείνη τὴν ἐρημίαν, παρὰ νὰ κοιτάζου-
σαν φυλακισμένοι τὴ θάλασσαν καὶ τοὺς βρά-
χους. Ὁ Φρίτες καὶ ἡ Τζέννου ἀλλάξαν τὴς
σκέψεις τους χωρὶς νὰ αἰσθάνονται τὴν
ἀνάγκην νὰ μιλοῦν. Συχνότερα ὁ πλοίαρ-
χος Γκούλδ καὶ ὁ Τζὼν Μπλόκ μιλοῦ-
σαν γιὰ τὸ μέλλον. Κάποτε συζητοῦσαν ἂν
τὸ νησάκι τοὺς βρισκόταν πραγματικῶς
στὰ δυτικὰ τοῦ Εἰρηνικοῦ Ὠκεανοῦ, ὅπως
ἐνόμιζαν. Καὶ τώρα ὁ ναύκληρος εἶχε κά-
ποιες ἀμφιβολίες.

— Ὁ ἐρχομὸς τοῦ ἄλμπατρον σ' ἔκαμε
νὰ σκεφθῇς; τὸν ρώτησε μιὰ μέρα ὁ
πλοίαρχος.

— Ναί; ὁμολόγησε ὁ Τζὼν Μπλόκ.

— Καὶ ὑποθέτεις πὺς βρισκόμαστε μὴλ-
λον στὰ βορεινά;

— Ναί... καί, ποῖος ξέρει!

Ἰσως κοντὰ στὸν Ἰνδικὸ Ὠκε-
ανόν. Ὁ ἄλμπατρος δύσκολα,
μού φαίνεται, θὰ μπορούσε νὰ
κάμῃ τέτοιο ταξίδι!

— Ὁ Μπόρουπ ὅμως εἶχε
συμφέρον νὰ τραβῇ τὸν
Φλάγκιν πρὸς τὰ μέρη τοῦ
Εἰρηνικοῦ. Τὶ ἄνεμος φυσοῦσε
τὴς ὁκτὼ ἡμέρες πού ἦμασταν
φυλακισμένοι στὸ ἀμάρει; Δυ-
τικὸς μού φαίνεται!...

— Καὶ μένα... Αὐτὸς ὁ
ἄλμπατρος ὅμως... ἦλθε ἀλή-
θεια ἀπὸ τόσο μακριά;...

— Μὰ καὶ ἀπὸ πῶς κοντὰ
ἂν ἦλθε, τί μᾶς ὠρελεῖ τώρα;...

— Ἀς υποθέσουμε πὺς τὸ νη-
σάκι μας δὲν ὑπέχ. παρὰ με-
ρικὲς ἑκατοντάδες λεῦγες ἀπὸ
τὴ Νέα-Ἐλβετία. Ἀφοῦ δὲν
μπορούμε πιά νὰ φύγουμε, δὲν
εἶναι τὸ ἴδιο σὰ νὰ πῇ καὶ χίλι-
άδες;

Ὁ πλοίαρχος Γκούλδ εἶχε
δίκην. Ἀλλὰ καὶ ὁ ναύκληρος
δὲν εἶχε ἄδικο. Καὶ ὅλοι, ἀπὸ
τὴν ἡμέραν πού τοὺς παρυσία-
στηκε ὁ ἄλμπατρος τοῦ Ἀναμ-
μένου Βράχου, αἰσθάνονταν τὴς
ἐλπίδες τοὺς ἀναγεννημένες...

Ὡστόσο εὐκολὰ ἡμέρωσαν τὸ ἀγαπη-
μένο ἐκεῖνο πουλί, πού συνήλθε γρήγορα
ἀπὸ τὴν κούρασιν καὶ δὲν ἦταν οὔτε ἄγριο,
οὔτε φοβισμένο. Γύριζε ὅλη μέρα στὰ νη-
σιό, τρεφόταν μὲ ψάρια πού τὰ ἔπιανε
μὲ θαυμαστὴ δεξιότητα καὶ δὲν ἔδειχνε
καμμιὰ διάθεσιν νὰ φύγῃ.

Κάποτε πετοῦσε ψηλά, καθόταν στὴ
ράχην τῆς βραχοσειρᾶς καὶ ἀπὸ καὶ ἐφώναζε
μὲ χαρὰ.

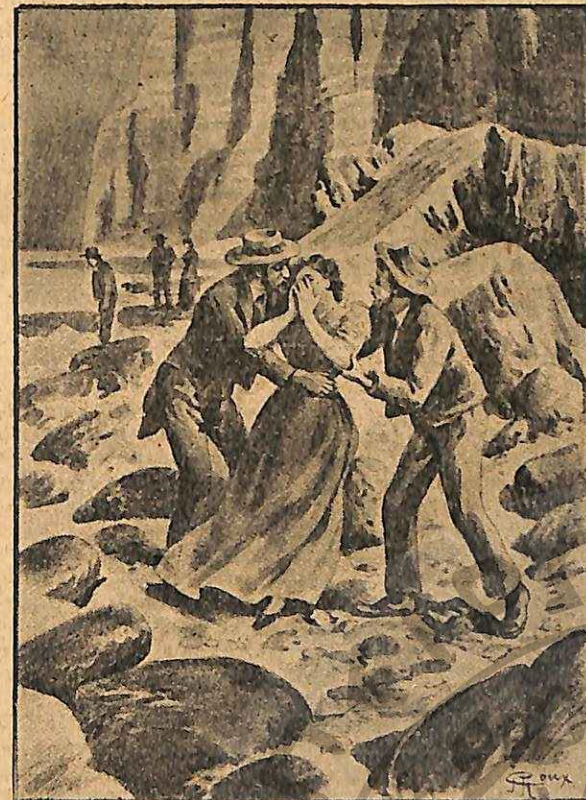
— Μᾶς προσκαλεῖ νὰ νεβούμε καὶ μεῖς!
ἔλεγε ὁ Τζὼν Μπλόκ. Ναί, μ' ἂς μᾶς
δανεῖσιν καὶ τὰ φτερά του!...

— Καὶ θὰ βλέπαμε καλὰ τί φαίνεται
ἀπὸ καὶ-πάνω, εἶπε ὁ Φραγκίσκος.

— Καὶ μήπως δὲν εἶδε ὁ κύριος Φρίτες;
Βράχοι καὶ μόνο βράχοι!

Ὁ καλύτερος φίλος τοῦ ἄλμπατρον ἦταν
ὁ μικρὸς Μπόμπης. Μαζὶ ἔπαιζαν στὴν
ἀμμουδιά, χωρὶς νὰ μαλώνουν ποτέ. Ὅταν
ἦταν κακοκαιρία, ἔμεναν στὴ σπηλιά, ὅπου
καὶ ὁ ἄλμπατρος εἶχε μιὰ γωνίτσα, γιὰ νὰ
κοιμάται τὴ νύκτα.

Τέλος πάντων, ἄλλο περιστατικὸ δὲν ἐ-
ποικίλε τὴ μονοτονίαν τῆς ζωῆς τους. Μὲ
τὴν ἰδέαν πάντα πὺς θὰ ξεχειμώνιζαν στὸ
νησάκι, ἔπαιρναν ὅσα μέτρα μπορούσαν. Μὲ
τὰ παντὶ τῆς βάρκας θὰ ἐφραζαν τὸ ἀνοιγμα
τῆς σπηλιάς, γιὰ νὰ εἶναι πῶς προφυλαγ-
μένη ἀπὸ τοὺς ἀνέμους. Κατασκευάζαν κε-
ρίτ ἀπὸ ξύγκιν σκυλοψάρου, γιὰ νὰ χύνουν
κάποιο φωτισμὸ τὴς ἡμέρας πού ἡ κακο-
καιρία θὰ τοὺς ἔκλεινε μέσα. Καὶ κοιτά-
ζαν νὰ ἰδοῦν πὺς θάκαναν πῶς χοντρά, πῶς

«Τὸ παιδί μου! τὸ παιδί μου!»

ζεστά τὰ ρούχα τους, ἂν καὶ αὐτὸ ἦταν
ζήτημα αὐτοῦ, γιατί δὲν εἶχαν ἀρκετὰ ὑ-
φάσματα στὴ διάθεσιν τους.

Στις 17 τοῦ μηνός, τὰ πόρτα, ἐν' ἀ-
πρόοπτο περιστατικὸ προξένησε στοὺς ναυ-
αγούς τὴς πῶς ζωὴς ἀνησυχίας:

Εἶπαμε πὺς ὁ μικρὸς Μπόμπης καὶ ὁ
ἄλμπατρος εἶχαν μεγάλες φιλίες. Ὅταν
ἔπαιζαν ἔξω καὶ ἐπαρράλυναν στοὺς χα-
μηλοὺς βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου, ἡ Σουζά-
να ἐπρόσχε νὰ μὴν ἀπομακρύνονται πο-
λύ. Ὅταν ὅμως ἔμεναν στὴ σπηλιά, δὲν
ὑπῆρχε λόγος νὰ τοὺς ἐπιβλέπουν καὶ συ-
χνὰ τοὺς ἄφιναν μονάχους.

Ἡ ὥρα τρεῖς. Ὁ Τζέιμς Οὐόλστον βοή-
θοῦσε τὸ ναύκληρο στὴν τοποθέτησιν τῶν
ξύλων, ὅπου θὰ κάρφωναν τὸ μεγάλο πα-
ραπέτασμα τῆς σπηλιάς. Ἡ Τζέννου, ἡ

Σουζάνα καὶ ἡ Ντόλλ, καθισμένες ἀπέξω,
κοντὰ στὸ φουρνέλλο ὅπου ἔδραζε τὸ κα-
ζανάκι, ἐμπάλωναν ρούχα. Ἐκείνη τὴν
ὥραν, ὁ Μπόμπης ἔτρωγε πάντα τὸ δειλινόν
του. Καὶ ἡ μητέρα του σηκώθηκε, ἔκαμε
λίγα βήματα πρὸς τὴ σπηλιά καὶ τὸν ἐφώ-
ναξε:

— Μπόμπη! ἔλα νὰ σοὺ δώσω νὰ φῃς!

Καμμιὰ ἀπάντησιν.

Ἡ Σουζάνα τότε ἔκαμε ἄλλα τόσα βή-
ματα πρὸς τὸ κρογιάλι καὶ τὸν ἐφώναξε δυ-
νατότερα. Μὰ καὶ πάλι ὁ Μπόμπης δὲν
ἀποκρίθηκε.

Τὸν ἐφώναξε καὶ ὁ ναύκληρος, μὰ τοῦ
κάκου. Οὐτὲ ἐρχόταν ὁ Μπόμπης, οὐτὲ
φαίνονταν νὰ τρέξῃ στὴν ἀμμουδιά.

— Τώρα-δὰ ἦταν ἐδῶ... κοντὰ μας! εἶ-
πε ὁ Τζέιμς.

— Ποῦ νὰ πῇ; ψιθύρισε ὁ Τζὼν
Μπλόκ.

— Καὶ ἐτράβηξε πρὸς τὸ ἀκρωτήρι.

Ὁ πλοίαρχος, ὁ Φρίτες καὶ ὁ Φραγκί-
σκος περπατοῦσαν στὰ πόδια τῆς βραχο-
σειρᾶς. Ὁ Μπόμπης δὲν ἦταν μαζί τους.

Ἀρχισαν νὰ φωνάζουν, νὰ ρωτιοῦνται,
νὰ νηυστοῦν... Οἱ ἄντρες ἀνέβηκαν στοὺς
χαμηλοὺς βράχους τοῦ ἀκρωτηρίου καὶ ἐ-
κοίταξαν ἐπὶ τὸν κολλίσκο. Ἀλλὰ δὲν
εἶδαν πουθενὰ οὔτε τὸ παιδί, οὔτε τὸ
πουλί.

Ὁ Φρίτες ἔτρεξε στὴ σπηλιά, ἐψάξε
παντοῦ καὶ ξαναγῆγε χωρὶς τὸν Μπόμπη.
Ἡ κυρία Οὐόλστον ἔτρεχε δὴ καὶ ἐκεῖ
σὺν τρελλή. Τί ἔγινε λοιπὸν τὸ παιδί
τῆς; Μὴν ἐγλύστρησε ἀπὸ κανένα βράχο
καὶ ἔπεσε στὴ θάλασσαν; Ἡ Σουζάνα
λάκκο τῆς ἀμμουδιάς καὶ ἐσεπάσθηκε μὲ
φύκια; Ἡ Σουζάνα τρέπα τοῦ ἀκρω-
τηριοῦ;

(Ἐπετα συνέχεια)

ΣΤΟΥΣ ΙΕΡΟΛΟΧΙΤΕΣ

[Ἀπόσπασμα]

Χάρητε! τῆς Ἑλλάδος μας
Οἱ προαῖνιοι πόθοι,
Πόθοι πού τόσα ὄνειρα
Σκορπίσαν στὴ σκλαβιά,
Καὶ ἀπλώσανε τοῦ Γένους μας
Τοὺς πῶς γλυκοὺς του θούλους
Καὶ ἑκάμαν δούλους ἥρωες
Καὶ γίγαντες παιδιὰ,
Γεννήσαν μύρια θαύματα:
Ἐλευθερίαν, Πατρίδα!
Ψυχὴς σεπτῆς, πού μὲ χαρὰ
Θυσίασε τὴ ζωὴν.
Ὅσο τοῦ ἔθνους τὰ ὄνειρα
Δὴ κατὰ ζωγτανεύουν.
Εὐγνώμων θὰ Σας ἐβυνη
Καθ' ἐθνικὴ πνοή!
Ἱερολοχίτες, ἥρωες
Τῆς Δευτερίας μας πρώτοι,
Σὰς φέρατε τὸ φόρο μας,
Σταφάνι δροσερό!
Τὸ πλεῖν ἡ εὐγνωμοσύνη μας,
Τὸ πότισαν οἱ πόθοι
Καὶ στήθη του ἐκράψαμε
Ὅσο ἄγνο, ἱερό!

ΓΕΩΡΓΙΟΣ ΠΥΛΑΡΙΝΟΣ
Γενναῖος

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Ο ΧΑΛΑΣΜΕΝΟΣ ΠΥΡΓΟΣ

Μόνο τα τείχη μείνανε
γυμνά, μουλκωμένα
μέσα στο δάσος την ερμιά,
σά σκέλεθρα του χρόνου
και λιγοστά σκεπόμενα,
σκεβρά και σπασμένα,
σά Νουσταλγίας λειτούργοι,
σάν ιερείς του Πόνου.

Πιό έρμα τα χαλάσματα,
στο λινόφωτο φατίζου
κι' ή μέρα σά βαρεία, λευκή
ταφόπετρα, πλσκώνει
του πύργου την ξωδοξωή
και τα στοιχία λουφάζουν,
το θρήνο τόν καλοετικό
προσμένοντας του γκιώνη...

Δεάντρος Στεργός

1821—1921

«Απ' τα κόκαλα βγαλμένη
των Έλλήνων τα ιερά
και σάν πρῶτ' ἀνδρειωμένη,
Χαίρε, ω, χαίρε, Έλενθεσία,
Α. ΣΥΛΩΜΟΣ

Χρόνια και χρόνια δούλευαν οι
ἀκούραστοι εργάτες, για να κά-
νουν να πιάσει το μικρό δεντράκι
της Δευτεριάς, μά όλες οι προσ-
πάθειές τους πήγαιναν στά χαμέ-
να, γιατί κάθε τόσο κι' από ένας
καταστρεπτικός λίβας το έβραινε.
Μά δεν απελιζόντουσαν, και
περιμεναν νάρθουν τόν κατάλλη-
λο καιρό που θα φύτευαν το δεν-
τράκι τους, που σε λίγο ίσως να
το έβλεπαν να καρποφορήσει.

Αυτός ο κατάλληλος καιρός που
πώς και πώς τόν περιμένανε, άρ-
γούσε κι' αν κι' ή απελπισία έ-
πρεπε να τους κάνει να παραιτή-
σουν το σκοπό τους και να τους
λιγοστήσει, το ενάντιο τους πλη-
θαινε και τους έδινε καινούργια
δύναμη...

Ξημερώσε τέλος πάντων ή πο-
θομένη μέρα που θα στεφάνωνε
τους κόπους τους—ή 25 Μαρτίου
1821—και με την εύλογία του Αρ-
χιεπισκόπου Παλαιών Πατρών
Γερμανού, κατόρθωσαν να φυτέ-
ψουν το δεντράκι τους, που άρχι-
σε σιγά σιγά να παίρνει ζωή ά-
πάνω του.

Με τόν καιρό μεγάλωσε, άρχι-
σε να καρποφορή και στά χρόνια
μας να χαρούμε ένα πελώριο
δέντρο, — όπως θα τ' όνειρευτη-
καν αυτοί, — με τα κλαριά του ά-
πλωμένα σε μέρη που χρόνια και
χρόνια τρεφόντουσαν με την έλ-
πίδα να δροσιστούν σόν ήλιο του
μεγάλου δέντρου της Δευτεριάς...
Τί κρίμα όμως! οι ἀκούραστοι
εργάτες δέν προσφάσαν κι' ά-κα-
λά να χαρούν την πραγματοποίη-
ση του όνειρου τους.

Μά γιατί να μ'ήν προφτάσουν;
Γιατί ή ζωή του ανθρώπου να
γαι τόσο περιορισμένη, τόσο, που
να μή μπορεί να χρεή την πραγ-
ματοποίηση του ιδανικού του, που
τόσα χρόνια δούλευε;...

Τί όμορφο που θάτανε, άλή-
θεια, αν μπορούσαν για μια σι-
γηλή όλοι αυτοί που πρωτοστάτη-
σαν στο φύτεμα του δέντρου, να
ξύπναγαν άπ' τόν αιώνιο ύπνο
τους, για να έβλεπαν το γιγάντιο
μά του κι' έπειτα, ευχαριστημένοι
άπ' την καρποφορία του και με
σβυσμένη την πικράδα που τους
άφησε ο θάνατος άρπάζοντάς τους,
να ξανάφεταν στο βαθύ τους λή-
θαργο...

Σβέντζος

Ο ΠΙΕΡΡΟΤΟΣ

Στό φίλο μου Α. Π.

Ήταν μια νύκτα κατακάθαρη.
Το φεγγάρι έρριχνε ή γλυκερά
του λάμψη. Στη γωνιά του δρό-
μου στεκεί ένας Πιερότος. Μαύ-
ρος, μ' ένα σύννεφο από άσπρη
μουσελίνα στο λαιμό, κρατάει
την κιθάρα του και τραγουδεί.

Πίσω από ένα δένδρο, ο Αρ-
λεκίνος, ο έχθρός του, μ' ένα τρι-
καντό μαύρο στο κεφάλι, το πρό-
σωπό του σκεπασμένο με τη μαύ-
ρη μάσκα του, τόν παραφυλάει.
Ο Πιερότος άνυπόπτος έξακο-
λουδείο το τραγούδι του. Σιγά-
σιγά το φεγγάρι γέρνει στη δύση.
Η σκοτεινιά απλώνεται στο δρό-
μο. Αξαρνα, μέσα στη σιγαλιά
της νύκτας, άκούεται ένα άπαλο
γέλιο. «Χά, χά, χά, Πιερότο, το
φεγγάρι σου έφυγε!» Ο Πιερό-
τος άναστήχισε. Γυρίζει και βλέ-
πει τόν Αρλεκίνο. Το γελαστό,
άλευρωμένο προσώπο του σκυθρώ-
πασε. Έρριξε στην πλάτη την ά-
γαπημένη του κιθάρα, την συν-
τρόφισσα της μοναξιάς του κι' έ-
φυγε, χάθηκε μέσ' στο σκοτάδι.

Μαζί του έφυγε κι' ή τελευταία
λάμψη του φεγγαριού.
Καμμένη Πιερότε! Είσαι σ' ό
τρολλές ποιητής, ο τραγουδιστής
ο ξένοιστος, που μια μικρή χα-
ρά τόν κάνει ευτυχισμένο και μια
μικρή λύπη τόν απελπίζει. Ο κα-
κός ο Αρλεκίνος, ο πεζός, ο συμ-
φεροντολόγος, ο έλεεινός παλτή-
τος, σε κοροϊδεύει. Αυτός που με
τις άπαίσιες γκριμάτσες του δια-
σκεδάσει τόν όλο, βρίσκει έσένα
γελοίο. Η ειρωνεία του να μή σε
πληγώνει. Η καλοσύνη σου και
ή γλυκιά σου ή φωνή θα διώ-
χνουν μακριά σου την κακία, ο-
πως ο σταυρός διώχνει τόν διά-
βολο.

Αντίς

Η ΠΕΤΑΛΟΥΔΑ

Κάποια πεταλούδα άφησε το
λουλουδέο της κρεβάτι και
μπήκε άπ' το παράθυρο στην κά-
μαρά μου, το βράδυ. Την είχε
τραβήξει το φως μου. Πέταξε
ταχύ από τη λάμπα, ξαναπέταξε
και στο τέλος κάθισε άπάνω στο
γυαλί.

Μά σε λίγο έπεφτε στο τραπέ-
ζομάντιλο καμμένη.

Πάλμος

FRANÇOIS COPPÉE

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΔΑΣΟΣ

Χθές το βράδυ, έβλεπα τη μι-
κρή Μαρία να κάθεται κοντά στη
λάμπα, άφωνη και σε έκσταση,
γιατί είχε τραβήξει από το ξύλι-
νό της μπασούλο αυτό το γεμα-
νικό παιγνίδι που τό λένε Σ τ ά-
ν η. Τά άρνιά ήτανε χοντρά σάν
το άγροτικό σπύρι, που βέβαια δέ
θα μπορούσε να χωρέσει τους
χωρικούς. Τά δέντρα ήτανε ό-
λόισα άπάνω στά άξεστα πό-
δια τους και το παλινό πράσινο
χαλάκι παίσταινε τόσο άσχημα
τό λιβάδι! Μά εγώ έπαιξα πε-
ρισσότερο από το παιδί και άφου,
άλλοιμονο! μου έχει άπαγορευτή
το ταξείδι, άπόλαυσα μια ώρα ένα
φανταστικό άντιφένγισμα. Η μυ-
ρουδιά αυτών τών άσχημα κοι-
μένων και άσχημα ζωγραφισμέ-
νων παιγνιδιών, μου επέτρεψε να
τρέξω μέσα στις έλατόφυτες έκ-
τάσεις σου και να γνωρίσω την
άμέτρητη σκιά σου, ο Μαύρο
Δάσος! (*)

(Μετάφρασις από στίχους) Κύνκος

(*) Στο Μαύρο-Δάσος άκηάζει ή βιο-
μηχανία τών παιγνιδιών.

ΓΙΑ ΤΟ ΝΕΡΟ

— Ντίν-ντίν, ντίν-ντίν, σημαί-
νει ή καμπάνα ένα καλοκαιρινό
πρωί. Ο ήλιος ήτανε έτοιμος να
έξερπήσει μέσ' άπ' τήν κατέρυθα
σπλάγνα τών βουνών, ένώ τά που-
λίκια με την άγρυπνή λαλιά
τους χαίρειζαν τόν έρχομό του.
— Ντίν-ντίν, ντίν-ντίν, σημαί-
νει και πάλι ή καμπάνα. Ξεπε-
τιέμαι από τήν κρεββάτι και κοι-
τάζω γύρω. Τρίβω τά μύτια μου
κι' άκούω την καμπάνα που χτυ-
πάει δυνατότερα. — Μά τί, Κυ-
ριακή είναι και πάλι σήμερα, άφου
χθές ήτανε;.. Μήπως καμιά πυ-
καλιά;.. Αυτά διαλογίζόμενα, ένώ
ή καμπάνα χτύπαε δυνατάτερα,
Συγχρόνως άκούω μια ταραχή.
— Μπά, περιεργο!... Θά πάω να
ιδώ!..

Ντύθηκα γλήγορα - γλήγορα
και βγήκα έξω. Δέν είχα ό,ως
βγή καλά-καλά από την αύλη του
σπιτιού, όταν βλέπω στην πλα-
τεία καμιά εικοσαριά άνδρες και
γυναίκες, να κρατάνε στά χέρια
τους, άλλοι άξινες, άλλοι φτυά-
ρια και άλλοι άλλα εργαλεία για
σκάψιμο. Τρέχω και ρωτάω:—Τί
συμβαίνει δώ;—Τί, δέν ξέρεις τί-
ποτα σύ; μου άποκρίνεται κά-
ποιος. — Όχι!.. Πάνε να φτιά-
ξουνε το νερό. Δέν βλέπεις τή
βρύση που στενέψει;

Πραγματικώς, γύρισα τά βλέμ-
ματά μου κι' είδα πως ή βρύση
είχε στερέψει κατά το μισό νερό.
Τότε κατάλαβα γιατί χτύπαε ή
καμπάνα, άφου τώρα πιά είχε
πάψει να χτυπά. — Αγαπημένοι
χωριανοί, που νοιώθετε ποιοί εί-
ναι τó καλό του χωριού, έτσι να

είσατε πάντα και ο Θεός θα σά
αγαπά!—συλλογίστηκα, ένώ τώ-
ρε ξεκινούσαν, γιατί οι πρώτες άχτί-
νες του ήλιου χαίρειζαν τις ά-
πάτητες κορυφές τών θρυλικών
βουνών.

*Ενδοξος Λεωνίδας

ΠΑΙΔΙΚΩΝ ΠΝΕΥΜΑ

Η μα μμά.—Μά δέν σου εί-
πα, Φιρή, να μ'ήν πηγαίνεις
αυτό το κορίτσι;
Η Φιρή.—Δέν πηγαίνω εγώ
μαμμά. Έκείνη έρχεται μαζί μου.
Έστάλη από τó Καλαματι Δουλοει-

*

Ο μικρός καυχισάρας.

— Έγώ λοιπόν μπήκα μια μέ-

ρα σε κλουβί λεονταριών!

— Μπά! και πώς δέν σ' έφα-

γαν τά λεοντάρια;

— Δέ μπόρεσαν. — Γιατί;

— Γιατί... εκείνη την ώρα,

δέν ήταν μέσα στο κλουβί.

Έστάλη από τής Ρέας Συλβίας

*

Ο Διδάσκαλος.—Τί λέξεις

είναι ή ήμωσληνος;

Ο Μαθητής.—Σύνθετος.

Ο Διδ.—Από τί;

Ο Μαθ.—Από τó ρήμα είμι

και τó σέλιον!

Έστάλη από τ. Αφελ. Γυμνασιόπαιδος

*

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΤΟΥ 186ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Προταθέντος την 1ην Δεκεμβρίου
προς έθρεση των Λύσεων των ελς τά
φύλλα της «Διαπλάσεως» Δεκεμβρίου
1918, Ιανουαρίου, Φεβρουαρίου
δημοσιευθέντων 187 Πνευματικών Α-
σκήσεων.

Οι άκολουθούντες έκαστον όνομα
τρείς άριθμούς σημαίνουν: ο πρώτος
τάς εύρεθείσας όρθας Λύσεις, ο δεύτε-
ρος τά άπονεμηθέντα Έθσημα Λύσεων
ο τρίτος τά Έθσημα Έπιμονής, συμ-
φώνως τής «Όδηγού του Συνδρομητού»,
Κεφ. Δ'. § 11.

Οι Ισότιμοι όλων τών τάξεων
έχουν το δικαίωμα οι μόν του Α' Βρα-
βείου να δημοσιεύσουν την εικόνα των
επί πληρωμή δραχ. 10 δι' έξοδα των
κλισεών και νάγοράς των (έντος τριμήνου
το πολύ από σήμερα, δηλαδή μέχρι
της 27 Ιουνίου 1921, διότι, κατόπιν
παραγράφεται το δικαίωμα τούτο) ένα,
οιονδήποτε θέλουν, τμόνον «Διαπλάσε-
ως» τών έτών 1894—1920 (Β' Πε-
ρίοδος) με έκπτωσης τριών (3) δρα-
χμών. Οι του Β' Βραβίου νάγοράσουν
δύο (2) Τόμον με έκπτωσης δύο (2) δρα-
χμών και οι του Γ' με έκπτωσης μιάς
(1) δραχμής. (Τίς και «Όδηγόν Συνδρ.
Κεφ. Δ'. § 9, Σημείωσις.)

*

ΑΝΩΤΕΡΑ ΤΑΞΙΣ (16 έτών και άνω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πόντιος; Αμα-

θής, 170, 17, 7.

Ισότιμοι: Αιγιοδοσός, 172 18, 7.

Λύρα του Απόλλωνος, 149, 15, 7. Εξ-

γενής Παλμός, 161, 17, 7. Ξεπεσμένος

Αόρδος 160, 16, 7. Άρης, 162, 17, 7.

Μεγάλη Έλλάς, 161, 17, 7. Δι' αμείλια

Χωδ, 150, 15, 7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Κερκυραϊκό

Αεροελάι, 136, 14, 7. Πηλεός,

133, 14, 7.

Ισότιμοι: Όνειρο της Κύπρου,

136, 14, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μακεδονικόν Ι.

δεώδες, 122, 13, 7. Θούλος, 116
12, 7. Κουμπάκι, 166, 12, 7.

Ισότιμοι: Νεφέλη, 129, 13, 7.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Βαροβαρομάχος Έλλάς, 75, 8, 3.

Ένδοξος Κυανόλευκος, 100, 10, 7. Χι-

ώτικο Γριαντάφυλλο, 109, 11, 7. Ηλι-

αγνηνη, 109, 11, 5.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ιουστίνος Κλαρέλ,

22, 3, 1. Κελαδίστρα, 36, 4, 2. Άντ.

Ε. Γατάνος, 19, 2, 3. Ρεμβώδης Ενδυ-

μίων, 71, 8, 4. Άγρίμι, 51, 6, 3. Άπε-

σθερωμένος Σκλάβος, 9, 1, 1. Ωραία

Κίρκασία, 2, 1, 1. Ζαρ. Ν. Μαθίνας,

7, 1, 1. Νάυαρχος Κανάρης, 59, 6, 5.

ΜΕΣΑΙΑ ΤΑΞΙΣ (12 έώς 15 έτών)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έλλην Νικητής

161, 16, 7.

Ισότιμοι: Πάλμος, 146, 15, 7. ΚΣ*

μα του Αιγαίου, 139, 14, 7. Άκτις

Ηλίου, 143, 15, 6. Στοιχειωμένο Γε-
φύρι, 136, 14, 7. Διπλόνο, 142, 15, 7.

Θεοδώρα Γ. Μιχαήλ, 130, 13, 7. Μα-

γική Σελήνη, 144, 15, 7. Κυματίζου-
σα Κυανόλευκος, 141, 15, 7. Ζακυνθί-

νό Διαβολάκι, 147, 15, 7. Χατζής Πρε-

μετιανός, 153, 16—7.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Μακρύ Διθά-

ρος, 129, 13, 7. Γώγος; ο Πορζιά-

νος, 123, 13, 7.

Ισότιμοι: Γλυκερά Άνάμνησις, 123,

13, 7. Πτερωτός Άγγελος, 123, 13, 7.

Κόδριγκτον, 124, 13, 7. Άγωνιστής της

Έλευθερίας, 126, 13, 7. Μικρά Βιοί-

στρι, 114, 12, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Φιλόδοξος Έλ-

λην, 100, 10, 7. Ζακυνθινόν Α-

κρογ άλι, 94, 10, 5. Παλληκάρι του

Σηρά, 110, 11, 6.

Ισότιμοι. Παλληκάρι τής Φακής,

105, 11, 6. Μικρός Μετανάστης, 93,

20, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ. Μπαροτογαλουχηθείσα Λευ-

κρατία, 75, 8, 5. Έδρακός, 91, 10, 7.

Κρατάκι Έλλάς, 74, 8, 3. Υπερήφανο

Εξείνιππου, 73, 8, 3. Άγγελική Κ.

Μανωλίδου, 91, 10, 5. Κυματίζουσα

Γαλανόλευκη, 76, 8, 3. Έλευθερη Πα-

τρίδα, 60, 6, 3. Άκινυλλίς, 76, 8, 7.

Δάδαρον του 21, 69, 7, 4. Υποκόμης

της Βραζελώνης, 68, 7, 3. Μεσσηνια-

κή Άκτις, 87, 9, 4. Κουνέλης, 66, 7,

4. Ρουμελιώτης, 71, 8, 7.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Λυσσαμένος Σκύλος,

11, 2, 1. Φαλαξ, 20, 2, 1. Μαρία Βουρ-

βουπάκη, 35, 4, 4. Ζιζάνιον του Γυ-

μασιού, 3, 1, 1. Άνθισμένος Κισσός,

4, 1, 1. Δουλοργός ο Διοδοτής, 14, 2,

1. Γιώτας, 37, 4, 4. Εύσμον Κρίνον,

21, 3, 1. Διματοκυλισμένο Δάδαρο, 19,

2, 1. Δεντράκι, 48, 5, 4. Φωνή τής Πα-

τρίδας, 28, 3, 2. Γαλανό Κύμα, 28, 3,

5. Γ. Β. Μηνάκης, 1, 1, 1. Γυνήσια

Κρητισσάκια, 55, 6, 6. Πυθαγόρας ο

Νεώτερος, 51, 6, 4. Δεκαπενταετής Πλοί-

αρχος, 25, 3, 3. Άκτινοβολών Ηλιος,

23, 3, 1. Χιόνι του Μπιζανίου, 33, 4,

2. Άριστ. Ν. Παναγιωτόπουλος, 50,

5, 2. Ποθητή Δευτεριά, 19, 2, 1. Δόρ-

δος Γλεναρδαν, 14, 5, 5. Μπρονέττα, 39,

4, 2. Κορμηνή Λειτουργία, 42, 5, 3.

Αντάργης, 25, 3, 1.

ΜΙΚΡΑ ΤΑΞΙΣ (11 έτών και κάτω)

ΠΡΩΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Πεύκο τή Χά-

κης, 150, 15, 7.

Ισότιμοι: Ξανθιά Κορφατοπούλα,

97, 10, 4. Δεσποινίς Δέν, 138, 14, 6.

Ανάντων Άστήρ, 102, 11, 4. Γεργέ-

να εν Ταύροις, 147, 15, 7. Βέν Σιών,

110, 12, 7. Ένδοξος ο Κυζικηνός, 100,

10, 5.

ΔΕΥΤΕΡΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Έδεώδης Έλ-
λην, 76, 8, 6. Νηρηίς, 82, 9, 7.

ΤΡΙΤΟΝ ΒΡΑΒΕΙΟΝ: Ματωμένο Αα-

φονέκλαδο, 67, 7, 3. Βιόλα, 59, 6, 3.

Θεοφ. Ν. Κλεάνδης, 61, 7, 5.

Ισότιμοι: Σ. Θ. Βεσπούλος, 63, 7, 5.

ΕΠΑΙΝΟΣ: Όμηρος, 41, 5, 3. Ζακ-

χαίος, 46, 5, 4.

ΕΥΘΥΜΟΣ ΜΝΕΙΑ: Ταπεινώμενος Με-

νεξές, 11, 2, 3. Άρίων Γαλδένης, 16,

2, 2. Άχ. Ν. Γρηγορογιάννης, 14, 2, 1.

Γιούς του Φάρου, 7, 1, 3. Νεαρός Δό-

κιμος, 23, 3, 1. Λιμνή τής Κύμης,

8, 1, 1. Δουκία Σ. Σώκου, 22, 3, 1.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ «ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ»,

Αθήναι, 23 Μαρτίου 1921

Στερεότυπον: Δέν άπαντώ

εις έρωτήσεις και άπορίας, που

εύκολα βόσκουν-καθώς την άπάν-

τησαν και την λύση στών «Όδηγόν

του Συνδρομητού», άμα τόν δια-

βάση προσεκτικά. (Τίς φυλ. 1—3.)

*

ΕΚΑΤΟ χρόνια συμπληρώθηκαν από

τόν «Ευαγγελισμό του Εικοσιένα», 6-

δίο της δ. Μαρτίου «Διηγήματα και Σκέψεις», που τιμάται δρ. 5, και ταχυδρομικώς δρ. 50, θα στέλνουν μόνον δρ. 7 και θα λαμβάνουν ταχυδρομικώς και τα δύο.

ΔΙΑ ΤΗΝ Ε. Σ. Σ.

Αυτήν την εβδομάδα έλαβα τα εξής: «Στη Βιβλιοθήκη» κτλ. — «Φριδολίνη» — «Ο ναύτης» — «Πριβόλε» κτλ. — «Τραγουδι του Φθινόπωρου» κτλ. — «Τρία σονέτα» κτλ. — «E pur si muove» — «Στο ξετύλιγμα του χρόνου» κτλ. — «Χλωμά, πολύ χλωμά» κτλ. — «Καλοκαιρινό προαίτιο» — «Δάκρυα» — «Οδύσσεια» — «Η προσευχή του αδελφού» κτλ. — «Προσκοπικές Αναμνήσεις» — «Χειμωνιάτικη Νυχτιά» κτλ. — «Φαντασία» — «Η Έλπιδα» — «Οι δύο πετεινοί» — «Εξυπνάδα» — «Μια καρδιά» κτλ. — «Δάνειον και πρόδοι» — «Το καλοκαίρι μου» — «Σκέψεις» — «Στη Δοξασμένη Ελλάδα» κτλ. — «Από τα Φαιδρά» — Παιδικά Πνεύματα.

Κριτική της προηγουμένης Σελίδος: «Στην Εύτυχία» Πολύ σωστό ότι οι άνθρωποι, από ανοησία, έδωσαν μακριά τους την Εύτυχία. Αρκεί όμως μια επίκληση για να γυρίσει στην ψυχή τους; Έγώ το εύχομαι στην Τυχρή, αφού γυρεύει την Εύτυχία για να πάρει ευτυχισμένους και άλλους. — «Το πούπουλο». Καλό το θέμα κι' άκριτα καλογραμμένο. Όσο για το επιμύθιο, πολλοί φρονούν πως τα επιμύθια είναι περιττά. Καλύτερα, λένε, ν' αφινομύνη τον αναγνώστη να βράζει μόνος τον ένα συμπέρασμα. Και μάλλον όταν δεν γράφουμε για παιδιά. «Ας είναι όμως» υπάρχουν και περιπτώσεις που το επιμύθιο είναι απαραίτητο. — «Νανάγιο». Η εικόνα πολύ καλή, οι σίτοι μέτριοι. Το δεύτερο τετραστικό έπρεπε να έχει διπλές όμοιοκαταλήξεις σαν το πρώτο. «Αλλάξα μια-δυό λέξεις». — Παραγέλματα». Σας τα συνιστώ όλα. Για το τελευταίο μόνο παρατηρώ, ότι δεν λέγει με ποιά τρόπο αποφεύγονται αυτά τα κενά της ψυχής. Είναι ελλιπές, ώστε και να θέλη κανείς, δεν μπορεί να το ακολουθήσει. — «Η Πλάτωνα». Καλό, με χωρίς τίποτα το ιδιαίτερο. «Κι' όμως αυτή η Πλάτωνα, σαν έξοχη, κάτι ιδιαίτερο θα έβγαζε, που ό ζωγράφος της δεν μπόρεσε να μάς το δώσει». Ας είναι, τέτοια θέματα μιλούν. — Τάλλα διασκευές και μεταφράσεις.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

[Ουδέν ψευδώνυμον εγκρίνεται ή αναρρῶνται, αν δεν συνοδεύεται από το δικαίωμα, δρ. 2. Τα εγκρινόμενα ή αναρρῶνται ισχύουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1921. Όσα συνοδεύονται από Α' ανήκουν εις άγόρια και όσα από Κ εις κορίτσια].

Νέα ψευδώνυμα: Ασπονίς Φόξτροι, κ. Αναμπαμπουλίας του Μινέτι-ελ-Γκάμ, ά. (ΓΜ). Διαβολάκι της Χίου, ά. (ΗΜ). Κωνσταντινουπολίτικο, ά. (ΒΚ). Μυριέμ, κ. (ΚΚ). Ατρόμητος Πολεμιστής, ά. (ΣΑ). Αλύτρωτος Έλληνας, ά. (ΦΜ). Αγοροκόριτος, κ. (ΜΜ). Καρπενήσιος Λεβεντιά, ά. (ΣΤ). Αενική Μαγαρίτα, κ. (ΑΤ). Αετόπουλο, ά. (ΤΑ). Νεράδα, κ. ά. (ΕΚ). Αττικός Ουρα-

νός, ά. (ΕΚ). Κυκλαδική Άκτιή, ά. (ΓΦ).

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Διά 1 έως 8 το πολύ προτάσεις λεπ. 50. Διά τας περιττέον λεπτά 10 ή λέξεις.

Μ. Μ. επιθυμούν να ανταλλάξουν: ο Τρωγλοδύτης με Άναγεννήδ. Έλλάδα, Άνθρωπον, Καπνόν, Βεατρι-κη, Έπιτάφο. και όσους θέλουν. — ή Δέα με Γιούντες, Άνεμώνας. Μαί-καν. — το Κωνσταντινουπολίτικο με Αιποκίτην, Πεισιτήν Κονκίτσαν, Δροσοσταλίδα. — ή Ροδαλή Αιγούλα με Φριδολίνη, Μοχαβαράτα, Λαοί. Διαβολάκι. — ή Υπερήφανος Έλληνας με Παγα. τ. Ρόδον, Έρειαν τ. Πό-νου, Δαφνοστεφ. Έλλάδα, Όχραν Όνειροπόλον, Συριανοπούλαν, Γιούν-τες, Μελλοδιανήν. — ή Νεράδα με Φ. ήμα Θανάτον, Τρελ. Χωροισπού-λαν, Χανουμάκι. — ή Παρβάτη με Φούλαν Πεισιτήν Κονκίτσαν, Ξανθή Μονομέ. — το Ατρόμητο Ναυτόπουλο με Γιούντες, Χάνι τ. Γραβιάς, Άγ-μελ. τ. Πόνου, Σπουργίτην.

Η Διαπλάσις ασπάζεται τους φίλους της: Νύμφην του Κιθαιρώ-ρος (δεν λέγω ποτέ για ένα κομμάτι, ούτε καλό ούτε κακό, παρά μόνο αφού δημοσιευθή) όχι, δεν θυμούνται να ξαναγράψουν τέτοιο ψευδώνυμο. Ρόδον της Ρόδου (μην άλλες κατοικία; γιατί ή άποστολή δεν έπαυσε ποτέ) Μικρόν Τζόνεβ (τώρα έχεινε πολύ καλό και το έδωσα στον κ. Ρουκιάνο Χαρ-μόσυνο για να γράφει από κάτω τη σχετική ιστορία) ή τίτλος θα είναι «Πως ξεσπάθωνε ο Μικρός Τζόνεβ») Βασ Σπαρόν (έλαβα, ευχαριστώ) σου έστειλα τον «Πόλεμον» και τον Β' τό-μον του «Θεάτρου») Κανέλλον Π.Κ. (άδικα κοιτάξεις και σύ' δεν είπα τό-σες φορές ότι τώρα δεν δέχομαι Ά-σκήσεις) Εύθεον Πόντον (σ' ευχαρι-στώ για όσα γράφετε) Κωνστ. Δ. Ρ. (και σύ' ιδες τι λέω παραπάνω για τας Άσκήσεις) Τρωγλοδύτην (έστειλα έν- νέου το 14ον) Πληγωμένον Δέοντα (καλήν επιτυχίαν στους Διαγωνισμούς: τας συμπεριέλαβα) Κοιστοριατόπουλο (τας έλαβα) Έστειλα Τρελλήν Χω-ριατοπούλαν (τα διεβίβασα 8 τετρά-δια σου έστειλα την 22 Φεβ ουαρίον) Δοξασμένο Κοιμητικόπουλο (θα τις λο- γαρίσω) Γρηγόριον Ε' (από το im- pression, εντύπωση) αυτές της Σχο- λής οι ποιητάι είναι σαν τους ζωγρά- φους εκείνους που προσπαθούν να ποδι- δουν μάλλον την έντύπωση που έχουν από ένα πράγμα, παρά το πράγμα αυ- τό και το κατορθώνουν, — ή ισχυρίζον- ται, — παραμελούντες το σχέδιο και το- νίζοντες υπερβολικά το χρώμα το άλλο (δεν το ξέρω) Κόμητα δέ Λινέο (σε κάθε φύλλο, γράφω ως τότε είναι δε- κτάι αι λύσεις και δεν τας δημοσιεύω πριν περάση αυτή ή προθεσμία, αν δεν έχουν δημοσιευθή, αι λύσεις είναι από- κει δεκατάι) Πουλάκι της Ερμού (χαίρω που έγινε καλός έστειλα τα Π. Πνεύματα δεν έκληρώθησαν ακόμη για το Δένιμα, ιδες τι λέω παραπάνω) Τριανταφυλλέαν (τι λές Ι μα- κάρη να ξεσπάθωναν όλοι σαν και σέ- να Ι) Κλεφτόπουλο του 21 (φυσικά, όσα ψευδώνυμα δεν ανανεώθησαν, είναι τώρα έλεύθερα) Νέον Βολταίρον, Νύ- σσην Άνον, Συμμεταίχον Άστέρα, Άννίβαν, Κύνον, Αθήνη κτλ. κτλ.

Άεροναυτοπούλο, Σο Ραβηγό, Γίρω-Δήμον (έλαβα, ευχαριστώ). Καρπενήσιος. Λεβεντιά, Άλ- ιτρονίστριαν, Ροδοκίτην Αιγού- λα, Ατρόμητον Πολεμιστήν, Σπύ- ρον Γ. Άντ., Καρυνθαύστην, Ίω. Δ. Μπουλ., Άπελευθ. Μικρασιά- τι, Χο. Ε. Άναγ., Καπετάν Που- λάκαν, Φοινικάν, Σιατιστινόν Με- νεξέν (έστειλα).

Είς όσας έπιστολάς έλαβα μετά την 22 Μαρτίου, θάπαντήσω εις το προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ του 194ου Διαγωνισμού λύσεων. Αι λύσεις δεκταί μέχρι της 27ης Μαΐου άλλα και πέραν της προθε- σμίας ταύτης επ' όσον δεν θά έχουν ακόμη δημοσιευθή, όπως και των προη- γουμένων φύλλων].

256. Λεξιγριφος

Μια λετούλα παίρνει όρκο
Και μ' ένα νησάκι ένώνεται.
Κι' απ' τους Δώδεκα μπροστά μας
Ό πιο ώραιος φαίνεται.

Έστάλη από τη Χρυσομαλ. τ. Σφακιών

257. Στοιχειόγριφος

Όταν είμαι με κεφάλι,
Άχ, τι συμφορά μεγάλη,
Όλο κλαίω και θρηνώ.
Μα κεφάλι σαν δεν έχω,
Ποταμός μεγάλος τρέχω
Και τι κόπτη που περνώ.

Έστάλη από της Έλλ. Άναγεννήσεως

258. Μεταγραμματισμός

Προφητεύει και μαντεύει
Και προλέγει και... άγρυπτεύει.
Κεφαλή μόνο του άλλδεξίς.
Και στην τράπουλα τόν μπάζεις.
Έστάλη από του Άετιδέως

259. Αναγραμματισμός

Χωρίς σύντροφο θά μένω,
Αν άπείρατον μάθησις.
Μά να με τηρήσ όφελείς,
Όταν μάναγραμματισή.
Έστάλη από του Πιστις-Πατρίς

260. Άσθήρ.

* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *
* * * * *

Έστάλη από Άλεξ. Συμεωνίδου

261. Μαρκήν εικόν άνευ εικόνας.

Κώστας. — Μήπως ξέρετε έού, Μίμη,
τις δυδ νήσους που έχουμε αύριο
στη Γεωγραφία;
Μίμης: — Όχι, ο Σπύρος θά τις ξέρει...
Σπύρος: — Δεν τις ξέρετε; Κι' όμως
καθένας σας είπε από μιά.

Έστάλη από του Φιλεθέμου

262. Άριθμητική διά λέξεων

Οι ά — μέλος = φωνήν + (θεά — στενή
συγγενή =) σύνδεσμος.
Άριθμός υπολογισμών: Όρος νήσου.

Έστάλη από Άναστ. Ι. Δόντη

263. Άκροστοιχός εξ Άντιθέτων

Τάρχικα των αντιθέτων των κάτωθι
ζητούμενων λέξεων άποτελούν Αυτό-
κράτορα του Βούζαντιου.

Δειλά, δύσκολος, πεδιάς, έχθρας,
πειός, τραχύς, πεισάτης, έκκενός.

Έστάλη από του Ρεμβασιού Ψυχής

264. Μινιτόν.

αι - ω - ο - ι - ε - ου - γ - ρ - ς

Έστάλη από Ίω. Δ. Μπουλούμπαση

265. Γρίφος.

Μ
Φ
Ρ
Ν

Έστάλη από της Έθν. Ένότης

Διά τους Γαλλομαθεύς

266. Amusette.

Lecteur, si mon entier
au bord d'un clair ruisseau t

Repose-toi pour cueillir m

sans pourtant aller te casser

contre mon premier!

Έστάλη από της Καμελίας

267. Άκροστοιχός εξ Άντιθέτων

Νά εύρεθύν αντίθετα των κάτω
λέξεων ταυτά, ώστε τάρχικα τ
νάποτελύν ένδοξον πρωτότυπον.

Sans, mer, aimer, vieux, mou

rir, jeter, propre

Έστάλη από του Εύτυχούς Έλλη

ΛΥΣΕΙΣ

των Πνευμ. Άσκήσ. του φύλλου 3

33. Κανάρης (Κανάρης) — 34. Τ
μής (R. μής) — 35. Νους - πους - β
ους. — 36. Δέρος - Θέρος.

37. ΟΛΥΜΠΟΣ 38-41. α' ΗΒ

Υ Δ Υ δαπέτι (Βούδ
Ρ Ρ Ρ πές τη) β'
ΠΑΝΑΜΑΣ Ήσιδος (ε
Θ δδός;) γ'
Ν μίονος (είμι δ

δ' Η Γένους (γενού α.) — 42. 46. Δ

του Π: όπή, άπών, κάπως, πει
άρα. — 47. ΠΕΡΣΕΥΣ (Περσί

Θεόφιλος, Τίρψιχός, ΡωσΣιο, Π

σέρων, Όδυσσεύς, ΣίτυροΣ.) — 48

Άμαρτία γονέων παι-50. Ι C

δέουσι τέκνα. — 49. Η Ο Α Γ

άσυνεπία έχει συνε- D A N T

πίτις. (τα συν επί σε-χι' Α Ε Ι

συν επί ας.) G E

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διά 1 έως 10 το πολύ λέξεις με άπ
στοιχεία δρ. 2 (δ ελάχιστος δρος.) Π
των 10 λέξ. 20 λεπ. ή λέξεις, με παχ
στοιχεία λεπ. 30 και με κεφαλαία λε
Ό χωριστός στίχος δρ. 1.

[ΚΑ' — 109]

Καμέλια, θά είμαι πολύ εύτυχ
έχω ένα τεύχος σου Μ. Μυστικ
Νεράδι

[ΚΑ' — 110]

Πεταρθηδική Άκτιή, άούα Ι
ανακαλύψαμε. — Πίστις - Π

τρίς, Έλευθερωτής της Πατ
δος, Πειρατικό Διαβολάκι.

[ΚΑ' — 111]

Πεισματάρα, χρόνια πολλά. — Π
στις - Πατρίς, Έλευθερωτ
της Πατρίδος.

[ΚΑ' — 112]

ΓΙΑΝΝΗ ΑΗΔΟΝΗ, για τη γιο
σου σου εύχομαι το ριζοβόλημα
κάθε σου εύγενικού πόθου.

Άρι

ΟΙ ΑΛΛΑΖΟΝΤΕΣ ΚΑΤΟΙΚΙΑΝ

Συγδρομηται παρακαλούνται ν
δηλώνουν άμέσως την νέαν το
διεύθυνσιν εις το Γραφείον μα
άποστέλλοντες και Ι διαχημήν δι
την έκτακτικον της νέας ταίνια
Άλλως δεν εύθυνόμεθα διά τη
άπόλειαν των φυλλαδίων των.